

BARTOS ANDREA (Budapest, 1989) családja öt éves korában költözött Galgamácsára, ahol már óvodás korában bekerült a közösségi életbe, mint a Vankóné Dudás Juló hagyományait őrző gyermekcsoport tagja. Jelenleg végzős hallgató a Szent István Egyetem Ybl Miklós Építéstudományi Karán építészmérnök-kivitelező szakon. 2015. márciusától a Nemzeti Művelődési Intézet kulturális közösségi munkása, településén az összes rendezvény szervezőbizottságának tagja, a GalgaMÁCSAI MAGAZIN szerkesztője, az újonnan megalakult Galgamácsai Gyöngyvirág Hagyományörző Gyermekcsoport vezetője és az Önkormányzatnál elhelyezkedő iskolai közösségi szolgálatos diákok koordinátora.

Önismerettől az élő közösségig

Bartos Andrea fiatal közösségi munkás, aki településén, Galgamácsán gyermekkorától aktív részese a közösségi életnek. A „Kulturális közösségi munkás” képzés elmondása szerint számára kézzelfogható ismereteket adott, amit a gyakorlatban is alkalmazni fog – az alábbiakban az ő beszámolója olvasható az oktatásról.

Június végén indult a csoportom számára a Kulturális közösségi munkás oktatás. Kíváncsian vártuk, hogy mit tudnak röpké egy hónap alatt tanítani, és milyen emberekkel fogunk a képzés alatt megismerkedni.

Szerencsére már az első napon nagyon pozitív élmények értek mindenkit. Igen hasznosnak bizonyult az önismereti tananyag, melyet Hegedűs Katalin adott át nekünk játékos formában. Az ő segítségével nagyon gyorsan összerázódott a társaság, ami elengedhetetlen feltétele volt a további közös munkáinknak.

Hasznos információk hangzottak el a tanfolyam során, melyből a csoport fiatal és idősebb tagjai egyaránt sokat tanulhattak. A képzés által érintett kommunikációs témák egyike a közösségi médiáról és az online kommunikációról szólt. A közösségi oldalakat többen ismerjük és használjuk, így e téren nem sok újdonságot tanultunk, azonban a hivatalos levelezés tartalmi és formai jellemzőinek megismerése sokat fog segíteni a későbbi munkában. A sajtó fontosságát is kiemeltük, ami számomra azért volt különösen pozitív, mert településemen – Galgamácsán – magam szerkesztem a kéthavonta megjelenő települési magazint.

Érintettük a közösségek fejlődését a rokoni szálaktól kezdve egészen napjaink közművelődési intézményeinek működéséig. Tanultunk a közösségfejlesztés fontosságáról és módjáról, mely igencsak érdekelt minket, hisz mindnyájan olyan közösségekből, településekről jöttünk, ahol úgy érezzük, van még mit tenni az összetartásért és közösségi aktivitásért. Ezzel a tudással lelkesen lendülhettünk neki saját környezetünk kellemesebbé varázsolásának.

Legérdekesebb és legizgalmasabb óráink azonban akkor kezdődtek, amikor nemcsak hallgattuk oktatónk – Szádváriné Kiss Mária – szavait, hanem gyakorlatban is kipróbálhattuk a megszerzett tudást. Két kis képzeletbeli falut hoztunk létre: Zsákfalvát, az előregedő, de természeti értékekben igen gazdag kis zsáktelepülést; és testvértelepülését, Felsőretkest, mely egy nagyváros külterületéből vált le, és lett önálló település.

Ezeket a településeken mértük fel az adottságokat, lehetőségeket és hiányokat, alkottuk meg a problémafákat, melyeket később sikeresen célfává tudtunk átalakítani, és létrehozni ideális állapotokat. Bár mindez a fantázia műve volt, de igazi problémákat oldottunk meg gördülékeny, nyitott és ropant kreatívan működő csapatainkkal.

Azért a valóságot sem hagytuk figyelmen kívül: Aszódi Nándorral bejártuk Budapest egy apró részét, ahol bepillantást nyerhettünk a közösségi terek létébe vagy éppen hiányába. Másnap sikeresen elemeztük a problémákat, és megoldási javaslatokat gyűjtöttünk ezekre, tehát gyakorlatból nem volt hiány. Itt érintettük a környezeti fenntarthatóságot is.

Ezután Barnucz Anita vette át társaságunkat, akivel a projekttervezés és költségvetés rejtelmibe mélyedtünk bele. Számomra igencsak könnyű volt ez a tananyag, hiszen fiatal korom ellenére jó pár sikeres rendezvényt megszerveztem, lebonyolítottam már. Persze a titok nyitja, hogy építészmérnök-kivitelező hallgatóként alaposan és pontosan meg kellett tanulnom egy-egy projektet lebonyolítani, mert ha egy rendezvénytél hiányzik egy ember, akkor beugrom a helyére, de ha egy épületnél hiányzik egy gerenda, az bizony összedől. Ennek az volt az előnye, hogy segíthettem társaimnak az anyagrész nehezebb részeit megérteni, így akadálytalanul haladtunk a közelgő vizsgánk felé.

Utolsó napjaink lázas munkával teltek: kis létszámú csoportokban saját településünk valódi problémáit kezdtük elemezni, probléma- és célfát készíteni. Egy kiválasztott projektet megterveztünk egészen az „Üljünk össze, lássuk mi is a gond” megbeszéléstől a „Szép volt fiúk!” értékelésig. Ehhez természetesen költségvetést is készítettünk, reális adatokkal.

Július 27-én reggel csinosan felöltözve vártuk, hogy végre számot adhassunk tudásunkról, melyet sikerrel meg is tettünk, így vizsgánk végén megkaphattuk bizonyítványainkat.

Ezután történt az igazi „csoda”: nem intettünk búcsút rögtön egymásnak, hanem közösen beültünk egy kávézóba, és még órákig beszélgettünk. Az vetett csak véget az együttlétnek, hogy indultak a járművek, és másnap már munkanap volt. De a közösség, amit ez az egy hónap összekovácsolt, a mai napig él!